

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5To/8/2016
Identifikačné číslo spisu:	9515100221
Dátum vydania rozhodnutia:	20.10.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9515100221.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a členov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obžalovanému Mgr. N. L. pre pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na verejnom zasadnutí konanom 20. októbra 2016 v Bratislave prejednal odvolania prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaného Mgr. N. L. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 5. apríla 2016, sp. zn. PK-1T/32/2015, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaného Mgr. N. L. s a z a m i e t a j ú.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) rozsudkom z 5. apríla 2016, sp. zn. PK-1T/32/2015 uznal obžalovaného Mgr. N. L. vinným z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Tr. zák. na nasledovnom skutkovom základe:

obžalovaný zaradený do pracovnoprávnej funkcie ako samostatný radca referátu peňažných príspevkov na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Humenné, pracovisko Snina, pôsobiaci v budove Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Humenné, pracovisko Snina, so sídlom na Budovateľskej č. 2204/11 v Snine v kancelárskych priestoroch označených ako kancelária č. XX na prízemí budovy, postupoval v rozpore s § 61 ods. 1 písm. b/ zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 400/2009 Z. z.“), keď

1/ dňa 16. decembra 2014 v čase od 08:28 hod. do 08:37 hod. prijal od K. V. úplatok vo výške 20,- € za odborné poradenstvo pri vybavovaní peňažného príspevku na opatrovanie svojej matky G.K. ako fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím podľa zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 447/2008 Z. z.“), ktorej následne tento príspevok vo výške 91,88 € mesačne bol aj priznaný,

2/ dňa 10. februára 2015 v čase od 14:30 hod. do 14:32 hod. prijal od F. V. ako úplatok dezert

nezistenej značky a nezistenej hodnoty a jedno balenie kávy nezistenej značky a nezistenej hodnoty za odborné poradenstvo pri vybavovaní peňažného príspevku ako osoby majúcej záujem tento peňažný príspevok na opatrovanie svojej svokry I. V. ako fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím podľa zákona č. 447/2008 Z. z. za posúdenie a vybavenie prípadnej žiadosti,

3/ dňa 19. februára 2015 v čase od 14:50 hod. do 14:59 hod. opätovne prijal od F. V. ako úplatok pollitrovú fľašu koňaku nezistenej značky v cene 5 € alebo 6 € za odborné poradenstvo pri vybavovaní peňažného príspevku ako osoby majúcej záujem o tento peňažný príspevok na opatrovanie svojej svokry I. V. ako fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím za posúdenie a vybavenie žiadosti na príspevok podľa zákona č. 447/2008 Z. z., žiadosť však nepodala pre nízku hodnotu príspevku, ktorú jej vypočítal.

Za to špecializovaný trestný súd podľa § 329 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 36 písm. j/ Tr. zák. a § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a § 51 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a nad jeho správaním v skúšobnej dobe uložil probačný dohľad. Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. súd obžalovanému ustanovil skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov. Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. g/ Tr. zák. mu súd uložil povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom, programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu. Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému uložil peňažný trest vo výmere 200 € (dvesto eur), pričom pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd mu podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jedného) mesiaca. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd obžalovanému uložil trest zákazu činnosti spočívajúci vo vykonávaní zamestnania podľa zákona o štátnej službe na dobu 5 (piatich) rokov.

Proti tomuto rozsudku zahlásila prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátorka ÚŠP“) do zápisnice odvolanie čo do výroku o vine, ako aj uloženom treste. Dňa 19. apríla 2016 bolo špecializovanému trestnému súdu doručené aj odvolanie obžalovaného.

V zdôvodnení odvolania z 18. mája 2016 prokurátorka ÚŠP vyjadrila presvedčenie, že konanie obžalovaného malo byť posúdené ako konanie verejného činiteľa, tzn. v rámci kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa ods. 2 § 329 Tr. zák.

Dôvodila tým, že prvok rozhodovania nezávisí od toho, kto rozhodnutie podpíše, ale treba ho vykladať extenzívnejšie, v zmysle takého konania, ktoré môže vyústiť do vydania rozhodnutia alebo do zvolenia iného postupu - prijatia opatrenia, správy, vrátenia veci, uloženia pokynu a pod. Ak teda štátny zamestnanec komunikuje s osobou, pričom táto komunikácia môže vyústiť do rozhodnutia o jej právach alebo povinnostiach, ide o prípad, kedy verejný činiteľ využíva svoju právomoc. Obžalovaný bol v štátnozamestnaneckom pomere vo funkcii samostatný radca, ktorého hlavnou funkciou bola rozhodovacia činnosť podľa § 52 zákona č. 447/2008 Z. z., ako aj výkon odborného poradenstva. Je síce pravdou, že sám rozhodnutia nepodpisoval, ale bol to on, kto mal nad žiadosťou právomoc. V jeho prípade evidentne nešlo len o pracovníka zodpovedného za technické prevzatie vecí bez ďalšej zodpovednosti za jej osud.

Na podklade týchto úvah prokurátorka ÚŠP odvolaciemu súdu navrhla napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1, písm. d/ a písm. e/ Tr. por. zrušiť a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodnúť rozsudkom tak, že tento obžalovaného uzná vinným podľa § 329 ods. 1 a ods. 2 Tr. zák. a uloží mu nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere najmenej 5 rokov. Ostatné uložené tresty prokurátorka ÚŠP žiadala ponechať v platnosti.

Obžalovaný vo svojom odôvodnení odvolania z 30. mája 2016 podanom v zastúpení, advokáta JUDr. Jána Vrbu uviedol, že poskytovanie odborného poradenstva, za čo bol odsúdený, bolo v náplni jeho práce. Jeho konanie bolo síce neetické, resp. išlo o porušenie služobných povinností, ale v žiadnom

pripade nešlo o trestný čin. V jednom prípade k podaniu žiadosti o príspevok nedošlo vôbec a v druhom okrem prevzatia žiadosti vôbec nekonal. Obžaloba, ale čiastočne aj súd vychádzali z jeho pracovnej náplne a nie z konkrétne zistených skutočností.

Na základe toho obžalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a spod obžaloby prokurátorky ÚŠP ho v celom rozsahu oslobodil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 317 ods. 1 Tr. por. po zistení, že niet dôvodu na zamietnutie odvolaní podľa § 316 ods. 1 Tr. por. ani na zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom mal na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, možno prihliadnuť len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel pritom k záveru, že obe odvolania - tak prokurátorky ÚŠP, ako aj obžalovaného nie sú dôvodné.

Pokiaľ ide o súdom ustálený skutkový stav, odvolací súd je toho názoru, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu a tieto aj správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Z výpovede obžalovaného (č. l. 381 - 384), zo svedeckých výpovedí K. V. (č. l. 125 - 129) a F. V. (č. l. 135 - 138), z obrazovo-zvukových záznamov (č. l. 148 a 166), zo zvukového záznamu (č. l. 146), ale aj zo žiadosti o poskytnutie príspevku (č. l. 248 - 249), rozhodnutí o poskytnutí peňažného príspevku (č. l. 260 - 261) a ďalších listinných dôkazov bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutky tak, ako sú popísané v skutkovej vete rozsudku sa stali, majú znaky trestného činu a tieto spáchal obžalovaný.

V tejto súvislosti najvyšší súd poznamenáva, že obžaloba prokurátorky ÚŠP bola (vo všetkých troch bodoch) pôvodne podaná za „vybavenie peňažného príspevku“, resp. za „posúdenie a vybavenie prípadnej žiadosti“, avšak tieto skutočnosti (v zmysle „vybavenia“ kladného rozhodnutia o žiadosti) sa v konaní preukázať nepodarilo. Ako súd prvého stupňa uviedol, pokiaľ išlo o skutky č. 2/ a č. 3/, tam si svedkyňa F. V. oficiálnu žiadosť o príspevok ani nepodala, a preto ani správne konanie o jeho priznaní nemohlo začať (§ 55 zákona č. 447/2008 Z. z.). Naproti tomu pokiaľ išlo o skutok č. 1/, svedkyňa K. V. si žiadosť o priznanie príspevku na opatrovanie podala a tento jej aj neskôr bol priznaný. Z dokazovania však nevyplývalo, že by sa obžalovaný na rozhodovaní o ňom akokoľvek podieľal, resp. že by jeho priznanie akokoľvek ovplyvňoval. Na základe tohto špecializovaný trestný súd postupoval správne, keď skutkovú vetu príslušným spôsobom upravil.

K odvolacím námietkam obžalovaného

Pokiaľ ide o námietku obžalovaného, že žiaden právny predpis neporušil a bol odsúdený za činnosť, ktorú mal v náplni práce (za odborné poradenstvo), najvyšší súd uvádza, že zločin prijímania úplatku podľa § 329 Tr. zák., spočívajúci v prijatí, požadovaní alebo prijatí sľubu úplatku v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu, nemusí byť spojený s porušením povinnosti páchatela, ktorá mu vyplýva z jeho zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie, ako je tomu pri trestnom čine prijímania úplatku podľa § 328 Tr. zák. (rozsudok najvyššieho súdu z 25. februára 2014, sp. zn. 2 To 12/2013 uverejnený aj v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 21/2015). Na základe tohto, to či obžalovaný ne / porušil príslušné predpisy nie je pre naplnenie znakov aplikovanej skutkovej podstaty trestného činu relevantné.

Dôležité bolo v tomto smere (s ohľadom na súdom ustálený skutkový stav) len to, či poskytnutie odborného sociálneho poradenstva podľa § 52 písm. f/ zákona č. 447/2008 Z. z. možno považovať za „obstaranie vecí všeobecného záujmu“ a či medzi týmto odborným poradenstvom a majetkovým prospechom (vo forme 20 €, kávy, dezertu a fľaše koňaku) existovala príčinná súvislosť.

Pokiaľ ide o to, či odborná konzultácia k poskytovaniu príspevkov za ťažké zdravotné postihnutie podľa zákona č. 447/2008 Z. z. má charakter veci všeobecného záujmu, odvolací súd je toho názoru, že tomu tak je. Podľa § 131 ods. 1 Tr. zák. vecou všeobecného záujmu sa na účely tohto zákona rozumie záujem presahujúci rámec individuálnych práv a záujmov jednotlivca, ktorý je dôležitý z hľadiska záujmov spoločnosti.

Aj podľa mienky najvyššieho súdu je v záujme celej spoločnosti riadne a nestranné odborné poradenstvo pri poskytovaní príspevkov za ťažké zdravotné postihnutie. V prípade obstarávania veci všeobecného záujmu totiž nejde len o samotné rozhodovanie orgánov verejnej moci, ale aj o inú činnosť smerujúcu k uspokojovaniu záujmov fyzických a právnických osôb súvisiacich s materiálnymi, sociálnymi, kultúrnymi a inými potrebami (R 1/1978, R 17/1978, R 16/1988, R 13/1990). A práve takouto činnosťou (smerujúcou k uspokojeniu materiálnych a sociálnych potrieb) je odborné usmernenie žiadateľov o poskytnutie príspevkov za ťažké zdravotné postihnutie.

Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť medzi poradenstvom a plneniami materiálnej povahy, o tejto v celom konaní nevznikla nijaká pochybnosť. Napokon, nepopieral ju ani samotný obžalovaný, ktorý len tvrdil, že v prípade týchto konzultácií nešlo o úplatky, ale o dary.

Na podklade týchto úvah dospel najvyšší súd k záveru, že v konaní obžalovaného boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 329 ods. 1 Tr. zák. Len pre úplnosť, vzhľadom na nízku hodnotu prijatých úplatkov, najvyšší súd dodáva, že výška (povaha) úplatku nie je z pohľadu trestnej zodpovednosti rozhodujúca (§ 131 ods. 3 Tr. zák.).

K odvolacím námietkam prokurátorky ÚŠP

Pokiaľ ide o odvolanie prokurátorky ÚŠP, toto sa týkalo právneho posúdenia skutku tak, ako ho špecializovaný trestný súd v napadnutom rozsudku upravil. Prokurátorka ÚŠP bola toho názoru, že obžalovaný (pri poskytovaní odborného poradenstva) konal v postavení verejného činiteľa (§ 128 ods. 1 Tr. zák.), a preto mal byť odsúdený v rámci kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa ods. 2 § 329 Tr. zák.

Hoci sa s právnymi úvahami prokurátorky ÚŠP možno sčasti stotožniť, jej celkový záver, a síce že obžalovaný konal v postavení verejného činiteľa, najvyšší súd odmietol.

Súd prvého stupňa v tejto súvislosti na s. 14 - 15 rozsudku uviedol, že obžalovaný nemohol konať v postavení verejného činiteľa, keďže ním vypracované rozhodnutia musel vždy podpísať vedúci ÚPSVaR ako štatutárny zástupca. Bez jeho podpisu by také rozhodnutie nenadobudlo platnosť. Okrem toho, v tejto konkrétnej veci žiadne rozhodnutie o poskytnutí peňažného príspevku obžalovaný ani nepripravil, keďže svedkyniam K. V. a F. V. poskytol len odborné rady.

V tomto smere najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že s názorom, podľa ktorého mohol mať postavenie verejného činiteľa výhradne vedúci ÚPSVaR, sa nestotožňuje. Hlavne z opisu štátnozamestnaneckého miesta (č. l. 177), ale aj zo svedeckej výpovede Ing. H. L. (č. l. 384 - 385) vyplynulo, že to bol práve obžalovaný, ktorý popri kvázi administratívnych povinnostiach (prijatie žiadosti, jej zaevidovanie, príp. zastupovanie kolegov pri týchto činnostiach) mal v náplni práce o. i. pripravovať podklady pre vydanie rozhodnutia, prípravu takéhoto rozhodnutia, kontrolu účelnosti vynakladania peňažných príspevkov atď.

Ako totiž z dokazovania (a právnej úpravy) plynie, rozhodnutie o (ne)priznaní peňažného príspevku sa do značnej miery odvíja od komplexného posudku, ktorý pozostáva z dvoch častí - z lekárskeho odborného posudku a z tzv. sociálneho posudkového záveru. A práve v rámci spomínaného sociálneho posudkového záveru mal obžalovaný právo vykonávať terénne kontroly zamerané na preverenie pravdivosti skutočností uvádzaných žiadateľmi. Ako na to vo svojej výpovedi poukázal svedok Ing. H. L., napr. v prípade svedkyne K. V., bolo povinnosťou zamestnanca (v rámci tzv. sociálneho

posudkového záveru) preveriť, či je táto ako osoba s ťažkým zdravotným postihnutím schopná sama sa postarať o inú ťažko zdravotne postihnutú osobu. Okrem toho, obžalovaný mal právo s podanými žiadosťami „disponovať“, t. j. samostatne určovať procesný postup (vrátane rýchlosti konania), ktorý by k vydaniu následného rozhodnutia viedol a samozrejme, ako už bolo povedané, rozhodnutie vo veci samej aj pripraviť a odovzdať vedúcemu ÚPSVaR na podpis.

Za týchto okolností, keď rozhodnutie o žiadosti o poskytnutie príspevku na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia bolo do značnej miery závislé od postupu obžalovaného, sa nemožno stotožniť so záverom, že tento a priori (pri výkone svojej funkcie ako samostatný radca referátu peňažných príspevkov) nemohol konať v postavení verejného činiteľa. Súd je toho názoru, že nielen vedúci ÚPSVaR, ale aj ďalší zamestnanci, ktorí majú oprávnenie sa na rozhodovacej činnosti podieľať a jeho výsledok do značnej miery determinovať, takéto postavenie majú.

Napokon, ako z organizačnej štruktúry ÚPSVaR Humenné, pracovisko Snina plynie, táto má 55 zamestnancov a štyri referáty. Len na jednom z nich - na referáte peňažných príspevkov na kompenzáciu ŤZP a posudkových činností vedúci podpisoval cca 8 000 rozhodnutí ročne. Nebolo teda reálne, aby sám po odbornej, ale aj obsahovej stránke mohol všetky rozhodnutia skontrolovať.

V tomto smere najvyšší súd upriamuje pozornosť na iné jeho rozhodnutie (rozsudok z 11. februára 2015, sp. zn. 3 To 3/2014), kde vysvetlil, že „verejným činiteľom“ je nielen osoba, ktorá priamo vydáva, alebo robí konkrétne rozhodnutie, ale aj osoba, ktorá vecne pripravuje také rozhodnutie za podmienky, že bez tejto prípravy by ho nebolo možné urobiť. Práve v takomto služobnom postavení bol obžalovaný Ing. M. pri vybavovaní predmetných žiadostí ako samostatný radca O., keď overoval splnenie podmienok na vydanie rozhodnutia o uznaní typového schválenia ES jednotlivo dovezeného vozidla z členského štátu a niesol zodpovednosť za vypracované výstupy - rozhodnutia, ktoré predkladal na podpis riaditeľovi úradu.“

Podporne v tomto smere najvyšší súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Českej republiky z 30. marca 2000, sp. zn. III.ÚS 371/99, v ktorom súd vysvetlil, že aj daňoví kontrolóri pri výkone daňovej kontroly majú postavenie verejného činiteľa, hoci, samozrejme, samotné rozhodnutia už v daňovom konaní nevýdávajú. Ako však ústavný súd uviedol, proces rozhodovania zahŕňa aj fázu prípravnú (tá v tomto prípade spočíva v spísaní a prerokovaní protokolu o daňovej kontrole) a práve kvalifikovaná príprava rozhodnutia správcu dane je zverená daňovému kontrolórovi, ktorý zaň nesie nemalý diel zodpovednosti.

Na podklade týchto úvah dospel najvyšší súd k záveru, že obžalovaný pri výkone svojich právomocí mohol mať postavenie verejného činiteľa. Na druhej strane ale pre trestnú zodpovednosť sa podľa § 128 ods. 1 Tr. zák. vyžaduje, aby trestný čin bol spáchaný v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou, k čomu v danom prípade nedošlo. Ako sme to uviedli vyššie, z vykonaného dokazovania bolo nesporné, že obžalovaný poskytoval svedkyniam K. V. a F. V. len odborné poradenstvo a pri tomto (rovnako ako napr. pri prijatí a zaevidovaní žiadosti) túto svoju právomoc spočívajúcu v mocenskom rozhodovaní (a to aj v širšom zmysle slova) o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach v oblasti verejnej správy, nevykonával.

Na podklade týchto úvah dospel najvyšší súd k záveru, že špecializovaný trestný súd napokon správne ustálil, že obžalovaný žalované skutky v postavení verejného činiteľa nespáchal.

K druhu a výmere trestu

Pokiaľ ide o druh a výmeru trestu, aj v tomto špecializovaný trestný súd postupoval správne, keď vychádzajúc z pomeru poľahčujúcich a pritŕžujúcich okolností podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. (1:0) znížil hornú hranicu trestnej sadzby na 6 rokov a 4 mesiace. Rovnako najvyšší súd je toho názoru, že s ohľadom na nízku hodnotu úplatkov, ako aj doterajší bezúhonný spôsob života obžalovaného, je podmienený trest vo výmere 3 rokov (so zákonnou povinnosťou podrobiť sa programu sociálneho

výcviku) za súčasného uloženia peňažného trestu vo výške 200 € (a s tým spojeného náhradného trestu) a trestu zákazu činnosti v trvaní 5 rokov, primeraný a zodpovedá povahe a závažnosti spáchaného činu.

Napriek tomu, vzhľadom na opakujúce sa námietky obžalovaného smerujúce k bagatelizácii jeho konania, najvyšší súd (len pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia) dodáva, že obžalovaný neváhal prijímať úplatky od osôb, ktoré sa častokrát v dôsledku ťažkého zdravotného postihnutia v rodine nachádzajú v ťaživej životnej situácii s veľmi nízkym príjmom. Pri tom v jeho prípade nešlo o nového, neskúseného pracovníka, ale o pracovníka, ktorý v systéme sociálnej pomoci pracoval takmer 30 rokov a predtým dlhodobo pôsobil vo vedúcich pozíciách. Popísaným spôsobom postupoval napriek skutočnosti, že vedúci ÚPSVaR svojich zamestnancov na poradách opakovane upozorňoval, aby sa prijímania „darov“ v súvislosti so svojimi pracovnými aktivitami vystríhali. Okrem toho, neušlo pozornosti najvyššieho súdu, že v prípade obžalovaného nejde o prvý exces z plnenia služobných povinností, keďže ešte v roku 2012 obžalovaný priznal príspevok na získanie vodičského oprávnenia vo výške, ktorý takmer desaťnásobne prevyšoval jeho reálnu cenu (č. l. 23 - 26). Aj obžalovaný tak podľa mienky odvolacieho súdu prispieval k vytváraniu takej atmosféry na ÚPSVaR (ako zo svedeckej výpovede Ing. H. L. plynie, tento už dávnejšie mal informácie, že niektorí zamestnanci prijímajú dary), že je čosi normálne a samozrejmé chodiť na úrad s fľaškami a dezertmi (nehovoriac o hotovosti), aby si občania vyslúžili príjemné vystupovanie jeho zamestnancov a mali tak možnosť pre svojich ťažko zdravotne postihnutých príbuzných niečo „vybaviť“. Takéto nazeranie je však v demokratickom a právnom štáte neprípustné a neakceptovateľné.

Na podklade vyššie uvedených úvah najvyšší súd odvolanie prokurátorky ÚŠP a obžalovaného Mgr. N. L. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.